

Zagreb, 23.11.2022.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU

Posl. broj: St-868/2019

Stečajni vjerovnik: **INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb**, Avenija Većeslava Holjevca 10, OIB: 27759560625, kojeg zastupaju punomoćnici Tomislav Orehovec, Irena Vinter Gregorić, Krešimir Kiš, Martina Šimunović Lepoša, Ksenija Grejić Dolenc, odvjetnici u odvjetničkom društvu Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18

Stečajni dužnik: **EKO MEDIA d.o.o. – u stečaju, Zagreb**, Vrhovčev vijenac 44, OIB: 54040058240, zastupana po stečajnom upravitelju Berislavu Maksimoviću

2x

Putem Trgovačkog suda u Zagrebu, kao prvostupanjskog suda, tuženik podnosi Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, sljedeći

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske dana 05. listopada 2022. godine donio je Rješenje posl. br. PŽ-3456/2022, a kojime je odbio žalbu stečajnog vjerovnika (ovdje podnositelja Prijedloga za dopuštenje revizije) kao neosnovanu te potvrdio pobijano Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, posl. br. St-868/2019 od dana 02. lipnja 2022. godine. Navedenim Rješenjem prvostupanjskog Suda potvrđen je Stečajni plan za stečajnog dužnika EKO MEDIA d.o.o. – u stečaju, Zagreb, a koji je Stečajni plan Sudu podnio stečajni upravitelj.

Protiv navedenog drugostupanjskog Rješenja stečajni vjerovnik podnosi ovaj Prijedlog za dopuštenje revizije iz niže obrazloženih razloga.

Obrazloženje

Drugostupanjski sud svoju odluku je donio primjenom materijalnog prava koji se odnosi na odredbe Stečajnog zakona o donošenju i potvrdi stečajnog plana. U odnosu na navedeno, dvojbeni pravna pitanja su:

1. Na koji se način uračunavaju glasovi dostavljeni pisanim putem u slučaju kada je stečajni plan izmijenjen nakon što su ti glasovi već zaprimljeni?

Naime, u postupku je zakazano ročište za glasovanje o Stečajnom planu za dan 01. lipnja 2022. godine. Na navedeno ročište pristupio je samo stečajni upravitelj te vjerovnik INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb.

Stečajni upravitelj na tome je ročištu izmijenio predloženi Stečajni plan.

Neovisno o izmjeni Stečajnog plana na samome ročištu, Sud je u glasove uračunao glasove vjerovnika koji su ranije dostavljeni pisanim putem u skladu sa uputom Suda. Međutim, ti su glasovi dostavljeni pisanim putem u odnosu na ranije dostavljeni i predloženi Stečajni plan, a uzeti su u obzir kao glasovi dani za izmijenjeni Stečajni plan. Iako je zakonska mogućnost Suda i vjerovnika da se koristi mogućnost pisanog glasovanja najmanje tri dana prije određenog ročišta, vjerovnici unatoč glasu danom pisanim putem preuzimaju rizik toga da se na skupštini kojoj nisu pristupili Stečajni plan izmijeni budući ta mogućnost nije isključena Stečajnim zakonom. Takvo što svakako je njihov rizik, odnosno rizik stečajnog dužnika koji Stečajni plan predlaže, no nedopustivo je da se kao glas „ZA“ ili kao glas „PROTIV“ uzme ranije dani glas za Stečajni plan prije izmjena na samom ročištu.

Kako je stečajni upravitelj **izmijenio predloženi Stečajni plan na samome ročištu** dana 01. lipnja 2022. godine, a s obzirom na to da su glasovi stečajnih vjerovnika trebali pristići najmanje 3 dana prije toga dana, jasno je da **vjerovnici koji su pisanim putem glasovali o Stečajnom planu nedvojbeno nisu glasovali o tako izmijenjenom Stečajnom planu**. Slijedom navedenog, njihovi se glasovi nisu niti mogli uzeti u obzir kao da je riječ o glasovanju za izmijenjeni Stečajni plan kada isto nije slučaj.

S obzirom na takav slijed događaja, **jedini glas koji je dan, a koji se odnosi na konačno predloženi Stečajni plan glas je vjerovnika INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb** te je odluka o stečajnom planu trebala biti donesena temeljem glasovanja o Stečajnom planu kakav je konačno stavljen pred stečajne vjerovnike.

Posebno se napominje da je drugostupanjski sud prigovor vjerovnika koji se odnosi na uračunavanje tako danih glasova promašeno razmatrao samo u dijelu koji se odnosi na to jesu li ti glasovi pravodobno dani, a dio koji se odnosi na gore navedene argumente da ti glasovi uopće nisu mogli biti uzeti u obzir imajući u vidu izmjenu Stečajnog plana drugostupanjski sud je u cijelosti zanemario i nije niti razmatrao čime je povrijedio prava stečajnog vjerovnika na efektivnu sudsku zaštitu.

2. Predstavlja li uračunavanje glasova koje su vjerovnici dali pisanim putem prije održavanja ročišta za glasovanje na kojemu dođe do izmjene stečajnog plana koji je potom predmet glasovanja bitnu povredu propisa o postupanju tijekom donošenja stečajnog plana?

U svezi sa pitanjem Ad 1 i obrazloženjem uz isto, nameće se i pitanje o tome kakvu povredu predstavlja pogrešno i neosnovano uračunavanje glasova za stečajni plan u odnosu na koji isti nisu niti dani. Naime, ako polazimo od pretpostavke da je pitanje utvrđivanja pristiglih glasova te uračunavanja glasova i u konačnici utvrđenje postotka tražbina vjerovnika koji su glasali za/protiv predloženog stečajnog plana, ključno pitanje u postupku donošenja stečajnog plana, tada povreda u tome postupku predstavlja bitnu povredu propisa o postupanju tijekom donošenja stečajnog plana. Ako je pak riječ o bitnoj povredi tijekom donošenja stečajnog plana, tada je riječ o povredi postupovnih odredbi iz čl. 336. Stečajnog zakona, a na koje povrede sud pazi po službenoj dužnosti te je uslijed istih dužan uskratiti potvrdu stečajnog plana.

Ovdje su uračunati glasovi koji uopće nisu dani za konačni predloženi stečajni plan, isti su uračunati, a stečajni je plan sada pravomoćno potvrđen unatoč svemu gore navedenom.

3. Da li Sud pri potvrđivanju stečajnog plana kao jednu od osnovnih pretpostavki treba ispitati i utemeljenost i provedivost toga stečajnog plana, odnosno do koje mjere treba provjeravati provedivost i utemeljenost stečajnog plana (da li barem na razini vjerojatnosti)?

Uzimajući u obzir utvrđenja i obrazloženja iz prvostupanjske i drugostupanjske odluke, ostaje nejasno koja je uloga Suda u postupku donošenja stečajnog plana. Iz navedenog se daje zaključiti da je uloga suda samo i isključivo organizacija podnošenja stečajnog plana, glasovanja i potvrđivanja toga plana temeljem prebrojanih glasova. Naime, sam Stečajni plan u odnosu na navode iz istoga te tijekom stečajnog postupka kroz tri godine njegova trajanja pokazuje na njegovu neutemeljenost i neodrživost, a u konačnici se temelji i na međusobno oprečnim podacima o vrijednosti imovine (kada se govori o nagradi stečajnom upravitelju, tada je vrijednost imovine stečajnog dužnika preko 3,2 MILIJUNA kuna, a kada se govori o vrijednosti imovine stečajnog dužnika iz koje bi vjerovnici mogli namirivati svoje tražbine tada je to 588.000,00 kn, dakle ni 1/5 toga).

U skladu s time, Stečajni plan inspiriran je poslovnim uspjehom društva ARNO DUO d.o.o., Zagreb, (također istoga člana i direktora kao i stečajni dužnik), a koje je ostvarilo godišnju dobit u iznosu od 1.700,00 kn do rekordnih 16.700,00 kn, odnosno 2019. godine 141,67 kn mjesečno. Slijedom navedenog, iz samoga Stečajnog plana nedvojbeno proizlazi da stečajni vjerovnici temeljem toga Stečajnog plana ne mogu očekivati ništa veće namirenje od iznos od 0,00 kn. Kako se i u samoj drugostupanjskoj odluci navodi, osnovno je pravilo da vjerovnici ne smiju biti u nepovoljnijem položaju sa Stečajnim

planom, nego bez njega, no svakako iz iznesenih podataka koji proizlaze iz Stečajnog plana ne proizlazi da je izgledno da bi se vjerovnici išta više namirili nastavkom poslovanja nego prodajom imovine. Konačno, ako je poslovanje tako uspješno i realno, zašto unatoč tome što društvo nastavlja poslovanje i neometano posluje od 2019. godine nije bila niti jedna jedina djelomična dioba niti za istu ima ikakvih izgleda budući kompletan ostvareni prihod (prihod, ne čak ni dobit) nije dostatan niti za pokriće troškova stečajnog postupka?

Činjenica je da je za čitavo vrijeme trajanja stečajnog postupka stečajni dužnik obavljao svoju djelatnost, da za korištenje imovine vjerovnika INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb ne plaća nikakvu naknadu (a koja bi naknada trebala biti najveći trošak i osnovni rashod stečajnog dužnika), te unatoč tom svom poslovanju za čitavo to razdoblje na računu stečajnog dužnika skupljeno je tek 85.419,87 kuna, odnosno cca. 3000 kn mjesečno. To je iznos za koji se po Stečajnom planu namjerava nastaviti poslovanje, iz kojega se (valjda za promjenu) namjerava i podmirivati neke troškove te iz kojega će se vjerovnici namiriti, i to namiriti više nego iz imovine dužnika koja po obrazloženju stečajnog upravitelja iz zahtjeva za isplatu nagrade iznosi preko 3 milijuna kuna. Dakle, tim tempom za 83 godine bi, bez plaćanja troškova¹, stečajni dužnik prikupio sredstva koja trenutno navodno ima u vrijednosti svoje imovine iz koje bi se mogli namirivati stečajni vjerovnici.

Sve navedeno proizlazi iz samoga Stečajnog plana i iz Izvješća stečajnog upravitelja, a na isto je ukazivao i stečajni vjerovnik, ovdje podnositelj, u svojim podnescima u kojima prigovara predloženom Stečajnom planu.

I prvostupanjski i drugostupanjski sud isto su naprosto zanemarili, a po mišljenju stečajnog vjerovnika barem *prima facie* ocjena utemeljenosti i provedivosti stečajnog plana mora biti provedena od strane Suda koji taj Stečajni plan potvrđuje, pri čemu ta potvrda stečajnog plana nije i ne može sama sebi biti svrha nego osigurava određenu kontrolu Suda nad tako donesenim Stečajnim planom. U doseg sudske kontrole pri potvrdi Stečajnog plana nužno prema odredbi čl. 336. Stečajnog zakona i temeljnim načelima stečajnog postupka ulazi i ocjena provedivosti i utemeljenosti stečajnog plana, barem na razini vjerojatnosti.

U odnosu na to pitanje, postoji odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6348/2016 od dana 11.10.2016. godine, a koja nije u skladu sa ovopredmetnom odlukom budući se u istoj navodi kako (cit.): „*Protivno žalbenim navodima iz razloga*

¹ U Stečajnom planu nigdje niti nema naznake o troškovima investicija i održavanja, što dovoljno ukazuje i na ozbiljnost toga popisa želja naslovljenog Stečajni plan (usporedivo sa time da dužnik želi obavljati djelatnost taxi prijevoza ili rent-a-car, a da u troškove ne ukalkulira cijenu vozila ni trošak servisa, održavanja, osiguranja i registracije). Da je moguće poslovanje EKO MEDIA takvo kako ga stečajni upravitelj opisuje, onda bi nakon što je društvo SAMO U STEČAJU poslovalo gotovo 3 godine BEZ DA PODMIRUJE OSNOVNE TROŠKOVE imalo na računu sredstava da djelomičnu diobu i namirenje stečajnih vjerovnika ostvarenim prihodom provede već sada, no to je daleko od realnosti te prihod stečen u 27 mjeseci stečajnog postupka nije dostatan ni za to da se pokriju troškovi stečajnog postupka i nagrada stečajnom upravitelju.

obrazloženja koji se temelje na ispravama u spisu proizlazi da dužnik nema imovine koja je dostatna za pokriće troškova stečajnog postupka, imovina je opterećena razlučnim pravom i nejasno je na koji način žalitelji smatraju da bi donošenje stečajnog plana bilo u zajedničkom interesu vjerovnika, kada u podnesenom prijedlogu nedostaju temeljne pretpostavke za izradu stečajnog plana.“. U ovome slučaju stečajni dužnik također nema ni sredstava za pokriće troškova stečajnog postupka, a ipak stečajni plan ne samo da nije odbačen nego je i donesen i pravomoćno potvrđen. Samim time, nejasan je pravni standard ocjene stečajnog plana, a to je od ključne važnosti za ostvarenje prava i interesa svih stečajnih vjerovnika (a ne samo onih većinskih).

4. Ostvaruje li se svrha stečajnog postupka odnosno svrha stečajnog plana u slučaju kada se dužnik suštinski oslobađa obveza takvim stečajnim planom?

U drugostupanjskoj odluci konstatirano je kako slijedi (cit.):

„Doista je, kako žalitelj navodi, otpis tražbina u visini od 91% suštinski oslobođenje od svih preostalih obveza...

Međutim, cilj stečajnog postupka je skupno namirenje vjerovnika stečajnog dužnika iz dužnikove imovine. Stečajnim planom se ne odstupa od osnovnog principa stečaja, nego se stečajnom dužniku daje jedna dodatna mogućnost....“.

Dakle, drugostupanjski sud prvo konstatira kako je ovdje, suštinski, riječ o oslobođenju od obveza, a potom konstatira kako je cilj stečajnog postupka skupno namirenje vjerovnika. Ako je ovdje riječ o oslobođenju od obveza, tada ne možemo govoriti o namirenju, nego govorimo o otpisu obveza. Ako je takvo što uopće dopušteno i moguće, tada barem Sud pri ocjeni hoće li Stečajni plan potvrditi ili uskratiti tu potvrdu mora utvrditi da li je taj plan zakonit, utemeljen i provediv. Ovako je riječ o pukom oslobođenju od obveza, a kako i Visoki trgovački sud konstatira, potvrđujući pritom pobijanu odluku.

Naime, u Stečajnom planu predviđen je otpis tražbina u visini od 91%, a što suštinski predstavlja oslobođenje od preostalih obveza. Međutim, nad stečajnim dužnikom već je 2015. godine vođen postupak predstečajne nagodbe u kojemu je sklopljena Predstečajna nagodba, također uz otpis potraživanja, pri čemu dužnik ni tada nije ispunio svoje umanjene dospjele obveze te je tako nad njime otvoren stečajni postupak. Kako postoje razlozi za odbijanje oslobođenja od preostalih obveza, Sud je trebao primijeniti tu odredbu te odbiti da se stečajnog dužnika oslobodi od preostalih obveza, odnosno da se tražbine otpišu u visini od čak 91%.

Po mišljenju stečajnog vjerovnika, otpis čak 91% tražbine (a osobito u okolnostima kada je ista tražbina već ranije u pretežitom dijelu otpisana u postupku predstečajne nagodbe) nije ostvarenje cilja stečajnog postupka niti je u skladu sa njegovim temeljnim načelima nego je upravo negacija istih.

Konačno, „suštinski otpis potraživanja“ ne dopušta se čak niti u stečaju potrošača, a kod ispunjavanja obveza prema općim pravilima Zakona o obveznim odnosima i sudskoj

praksi neispunjenje obveze u visini od 9% smatralo bi se neznatnim neispunjenjem. Zašto takav otpis u ovome slučaju sudovi dopuštaju ostaje nejasno, no u slučaju potvrde takve prakse jasne su mogućnosti zloupotreba toga instituta.

Naime, na taj se način omogućava stečajnom dužniku da (a bez prethodnog limitiranja osporavanja tražbina analogno predstečajnom postupku!) na temelju glasa većinskog vjerovnika (npr. bivšega zakonskog zastupnika ili pak člana društva) postigne „suštinski otpis“ tražbina vjerovnika temeljem Stečajnog plana koji ima samo formalne elemente potrebne za valjanost, a sve to unatoč protivljenju ostalih stečajnih vjerovnika ili barem bez njihove suglasnosti.

Zbog navedenog je predmetno pitanje izuzetno značajno, i to ne samo za ovaj predmet nego za pravnu sigurnost i pravni sustav u cijelosti.

5. Predstavlja li unošenje obveze stečajne mase u stečajni plan bitnu povredu propisa o sadržaju stečajnog plana, odnosno može li Stečajni plan u koji je unesena i obveza koja predstavlja obvezu stečajne mase biti uredan, zakonit i unatoč toj činjenici potvrđen od strane Suda?

U Stečajnom planu troškovi parničnog postupka koji su stečajnom vjerovniku INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb, dosuđeni u tome trenutku nepravomoćnom Presudom (a koja je u međuvremenu postala pravomoćna) navode se kao uvjetne buduće tražbine te se predviđa da se i one otpišu u visini od 91%.

Međutim, u pogledu te tražbine INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d. nije stečajni vjerovnik nego je vjerovnik stečajne mase, odnosno to potraživanje djelomično predstavljam „ostale obveze stečajne mase“ iz odredbe čl. 156. Stečajnog zakona.

Iako je stečajni vjerovnik to tražio tijekom postupka, stečajni upravitelj nije osigurao sredstva za namirenje tih parničnih troškova niti je ta sredstva izdvojio. Upravo protivno svim načelima stečajnog postupka, i za tu nedospjelu tražbinu Stečajnim je planom utvrđen otpis od 91%, uz namirenje kao i ostale tražbine stečajnih vjerovnika, unatoč tome što je riječ o obvezi iz stečajne mase.

Na takav način primjena Stečajnog plana protegnuta je i na vjerovnika stečajne mase, a iako isto nije dopušteno budući se na vjerovnike stečajne mase stečajni plan ne odnosi te isti imaju prioritet pri namirenju i uostalom prije zaključenja stečajnog postupka koje slijedi po pravomoćnosti Rješenja o potvrdi stečajnog plana te tražbine moraju biti ili namirene ili osigurane. U ovome slučaju sve je navedeno izostalo te je potraživanje uvršteno u plan i „suštinski otpisano“, a da pritom temeljem te tražbine koja je tako obuhvaćena stečajnim planom vjerovnik nije niti imao pravo glasa jer je tražbina sporna.

Nemoguće da jedna tražbina ima istovremeno dvojak tretman, i to da ista je predmetom Stečajnog plana, no nije osnova za glasovanje. Takvo što je postoji niti u jednome institutu. Ili je tražbina sporna pa nije niti uključena u otpis/plan pomirenja kao u predstečajnom postupku, ili je tražbina uključena u postupak te temeljem nje vjerovnik

ima i pravo glasa. U ovome slučaju glasovalo se O tražbini stečajnog vjerovnika, a stečajni vjerovnik temeljem te iste tražbine nije imao pravo glasa.

Iako je sporno da li mu je trebalo biti dano pravo glasa, svakako ta tražbina nije niti mogla biti valjana uvrštena u Stečajni plan, odnosno Stečajni plan koji sadrži tu tražbinu (obvezu stečajne mase) nije mogao biti potvrđen od strane Suda. i sam drugostupanjski sud u odluci navodi kako je tražbina nezakonito uvrštena u Stečajni plan, no istovremeno potvrđuje odluku o potvrdi Stečajnog plana iako je i sam stečajni vjerovnik apelirao na prvostupanjski sud da takav Stečajni plan ne potvrdi. Ako je navedeno dopušteno, tada je isto protivno odredbama 344. st. 2. Stečajnog zakona, a sukladno kojima je stečajni upravitelj dužan namiriti sve nesporne obveze stečajne mase, a za one sporne dati osiguranje prije zaključenja stečajnog postupka, pri čemu do zaključenja stečajnog postupka dolazi po pravomoćnosti odluke o potvrdi stečajnog plana.

Kako stečajni plan kao institut ne predviđa mogućnost stečajnih vjerovnika da stečajni plan predlažu ili mijenjaju nego im samo daje mogućnost da stečajnom planu prigovaraju (a što je stečajni vjerovnik, ovdje podnositelj i učinio argumentirano u više podnesaka tijekom trajanja postupka od podnošenja prvotnoga stečajnog plana sve do potvrđivanja istoga, te je na raspravama izrijeком ostajao kod tih podnesaka), izuzetno je važna sudska kontrola i intervencija u tome pogledu (a Stečajni zakon u ovom slučaju ne štiti specifično manjinske vjerovnike!, dok je većinski vjerovnik potencijalno upravo taj koji nastavlja poslovanje stečajnog dužnika).

III U pogledu dosadašnje sudske prakse koja je donekle primjenjiva na ovu odluku, u nedostatku dostupne recentnije prakse, ukazuje se Sudu na donesene odluke kako slijedi:

- Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-5970/2006 od dana 31.10.2006., a kojom je ukinuta odluka o potvrdi stečajnog plana upravo stoga što iz stečajnog plana ne proizlazi provedivost istoga te stoga što ostale obveze stečajne mase ne mogu biti obuhvaćene stečajnim planom;
- Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-3472/2007 od dana 11.07.2007., a kojom je ukinuta odluka o potvrdi stečajnog plana među ostalim stoga što ostale obveze stečajne mase ne mogu biti obuhvaćene stečajnim planom bez posebnog pristanka vjerovnika tih obveza a koji je pristanak i ovdje izostao;
- Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4176/2007 od dana 02.10.2007., a kojom je ukinuta odluka o potvrdi stečajnog plana među ostalim stoga što sud nije ispitao dopustivost stečajnog plana te „stvarne izglede da dužnikovo poduzeće nastavi s poslovanjem“ kako institut stečajnog plana ne bi bio iskorišten u špekulativne svrhe.

Predmetna drugostupanjska odluka nije u skladu sa gore navedenim odlukama sa kojima je donekle usporediva po činjeničnom stanju, a pri čemu je za uzeti u obzir da unatoč brojnim zakonskim izmjenama primjenjive odredbe nisu mijenjane na način koji bi imao utjecaja na njihovu primjenu ili tumačenje u ovome postupku.

Navedena pitanja od značaja su za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, a drugostupanjski sud razmotrio ih je samo paušalno, odnosno paušalno je otklonio navode i prigovore stečajnog vjerovnika bez da su isti suštinski razmotreni s obzirom na stanje konkretnoga spisa i u kontekstu ključnih činjeničnih okolnosti ovoga slučaja.

Budući iz drugostupanjske odluke proizlazi da je riječ o pravnim pitanjima koje su sudovi u tom sporu razmatrali odnosno trebali razmatrati, a koja su pitanja važna za odluku u ovome predmetu, ali i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni te za razvoj prava u sudskoj praksi, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da usvoji ovaj Prijedlog za dopuštenje revizije u odnosu na sva pitanja te da stečajnom vjerovniku dopusti podnošenje revizije.

STEČAJNI VJEROVNIK:
po punomoći:

Prilozi:

1. Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu
2. Žalba stečajnog vjerovnika
3. Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
4. Zapisnik sa ročišta za glasovanje od dana 01. lipnja 2022. godine
5. Stečajni plan stečajnog dužnika
6. Podnesci stečajnog vjerovnika kojima obrazloženo prigovara stečajnom planu
7. Sudska praksa kao u tekstu

Stečajni vjerovnik potražuje trošak:

1. sastava prijedloga za dopuštenje revizije u iznosu od 68.512,50 kn (9.093,17 €) + PDV (25%) u iznosu od 17.128,13 kn (2.273,29 €), odnosno ukupno 85.640,63 kn (11.366,46 €)
2. trošak sudske pristojbe u iznosu od 10.000,00 kn (13.272,28 €)